

Augures

CHRYSTÈLE KHODR

Het leed van Beiroet

Johan Thielemans
Gezien op 03 februari 2022
NTGent Minnemeers

‘Augures’ is een eenvoudige voorstelling van Christèle Khodr. Twee belangrijke actrices uit Beiroet stellen zich daarin de vraag wat de waarde van toneel is in tijden van oorlog. NTGent presenteerde.

06 FEBRUARI 2022

Een leeg toneel met twee stoelen. Twee actrices, Hanane Hajj Ali en Randa Asmar komen naar voren en vertellen in het Arabisch en het Frans over de toestand van het theater in hun land, Libanon. Hun vertelling verweeft twee thema’s. Ze hebben het ten eerste over het toneelleven in Beiroet voor de burgeroorlog er uitbrak, en over wat er van werd tijdens de politieke moeilijkheden. Maar ze spreken ook over de tragische geschiedenis van wat ooit een idyllische plek was. Over de rampzalige ontploffing die de stad recent haast van de kaart veegde verneem je hier niets. Die valt buiten het tijdsbestek.

Schrijfster Chrystèle Khodr tekent het karakter van twee actrices. De ene speelde grote rollen, onder meer in een stuk van Tennessee Williams, maar vraagt zich af wat de waarde van toneel is in tijden van oorlog. Haar collega heeft wel een parallelle toneelcarrière, maar is opgewekter en speelser. Met enthousiasme danst ze op Abba.

Toch vertoont de levensloop van beide vrouwen opvallende gelijkenissen. Als jonge meisjes werden beiden plots gegrepen door een passie voor toneel en acteren. Ze groeiden op in een stad met een bloeiend cultuurleven, maar ervoeren allebei hoe toneelspelen onder druk kwam te staan bij het uitbreken van de oorlog. Ze gaan door de lijst van verdwenen theaters en stellen zich dan allebei de vraag waarom ze het nog doen, op een toneel gaan staan? Waarom geven ze niet op? Is acteren werkelijk zo belangrijk?

Hun leven is natuurlijk helemaal overhoopgehaald door de Libanese burgeroorlog en door de agressieve houding van Israël. Ze zijn getuige geweest van menselijke drama’s en van echte tragedies.

Ze zijn blijven spelen, ook al twijfelen ze aan het belang ervan. Tenslotte trekken ze een optimistische conclusie: niet het toneel is zo belangrijk, maar wel het

leven. Dat zijn dan ook hun laatste woorden: we hebben overleefd. Het levert een klein moment van geluk op, overgoten met een warm licht.

‘Augures’ is een heel eenvoudige voorstelling, maar de beide actrices getuigen van een innemende vorm van eerlijkheid. De vragen die ze stellen, maken ongemakkelijk. De politieke drama’s worden met eenzelfde eerlijkheid aangesneden. Ze gaan elke vorm van melodrama uit de weg.

Hun voorstelling is dan ook een getuigenis – voor de toeschouwer in Gent gaat het over een stuk van de wereld ergens ver weg. Maar deze voorstelling brengt Beiroet heel dichtbij, vooral op het vlak van het menselijk leed. En theater triomfeert.